

enigheden på det her område. Det er ganske enkelt ikke tilfældet. Jeg kan oversende navnene på de – det tror jeg at hr. Per Clausen vil være enig i – meget anerkendte og velestimerede forskere og professorer, som er uenige med IPCC.

Nu ved jeg ikke, om forslaget er delt rundt endnu, det kunne tyde på, at det ikke var det, fordi hvis hr. Per Clausen læser den sidste passage, står der jo meget klart, at de konkrete mål-sætninger frem til COP14 er, at man skal få en international aftale, og at reduktionen i den forbindelse vil være 30 pct. Så der er nogle meget klare bindende mål.

Kl. 14:33

Første næstformand (Svend Auken):

Tak til ordføreren. Så går vi videre i ordfører-rækken, og den næste er hr. Per Ørum Jørgensen.

Kl. 14:34

(Ordfører)

Per Ørum Jørgensen (KF):

Martin Luther blev engang spurgt om, hvad han ville gøre, hvis han fik at vide, at jorden gik under i morgen. Han svarede: Så ville jeg plante et træ i dag. Det illustrerer jo meget godt den tilgang, som vi fra konservativ side har til klimaproblematikken, og som vi deler med regeringen og – som jeg også fornemmer det – Folketinget bredt. Vi må også sige, at den tilgang, som man internationalt set har til klimaproblematikken, har fået en meget, meget vigtig platform i form af FN's klimapanel, som har givet os et fælles videnskabeligt grundlag at træffe vores beslutninger på.

Klimatopmødet på Bali i december 2007 var faktisk det første klimatopmøde, hvor man bredt anerkendte, at vi står over for alvorlige udfordringer. Og det er jo netop forudsætningen for, at vi kommer videre med hensyn til den aftale, der i sin tid blev etableret i Kyoto – en aftale, som USA stod uden for, som Kina stod uden for, og som Indien stod uden for. Vi kan jo ikke klandre de mennesker, der indgik den aftale på det tidspunkt, at det forholder sig sådan, men det betyder jo, at presset for, at vi får de store industrilande inddraget i en international klimaaftale – gerne i 2009 her i København – bliver stadig større. Vi kan ikke tåle at lave en klimaaftale uden USA, Kina og Indien og andre af de store industrilande. Det tror jeg at alle er klar over, og derfor handler det jo også om, hvordan vi nemmest, bedst, mest konstruktivt og mest effektivt bevæger os hen imod at nå den målsætning.

Jeg har meget stor respekt for den indsats, som vores klimaminister og den danske regering yder på området. Jeg synes, at man har håndteret denne del ganske fortræffeligt, ikke mindst i forhold til EU. Hvem havde troet på, at man skulle få EU med på de 20 pct. reduktion i 2020? Husk, at EU nu ligger på 6 pct. og tager et skridt til reducere med 20 pct. frem mod 2020. Det er ambitiøst.

Det betyder jo ikke, at vi fra konservativ side ikke har større ambitioner, men hvis man nu forestiller sig en forhandlingssituation, hvor EU siger: Vi går ind for at reducere med 30 pct. i 2020 – hvad vil USA sige til det? Bush har givet et godt bud for nylig, hvor han sagde, at kurven skal knækkes i 2025. Det er ambitionsniveauet. Er der nogen, der tror, at USA vil sige: Top! Fint! Tak til EU, så må vi se, hvad vi kan gøre? Jeg mener ikke, at det er sådan, vi får lagt pres på de store industrilande i forbindelse med de her forhandlinger.

Det, jeg synes er fornuftigt – og det er også den strategi, som regeringen og EU følger – er, at vi er klar til at reducere med de 20 pct. i 2020, og hvis de andre går med i en aftale, vil vi påtage os et endnu større ansvar og reducere med 30 pct. Det synes jeg er fornuftigt, også set ud fra et historisk perspektiv.

Der bliver i debatten i dag også sagt, at det her er et spørgsmål om, hvorvidt vi nu skal bruge vores kræfter, energi og ressourcer på tilpasning, eller om vi skal bruge dem på at reducere CO₂-udslippet. Til det vil jeg gerne sige, at det, også med hensyn til at vælge den rigtige strategi fra dansk side, er væsentligt at påpege, at det ikke er enten-eller. Den optimale løsning må trods alt være, at vi dels tilpasser nationerne i FN og vores egen nation til de klimaforandringer, som kommer, og at vi samtidig nedbringer CO₂-udslippet. Det må være den afbalancerede, fornuftige tilgang, og det tror jeg også der er bred anerkendelse af.

Hvad er så prisen for ikke at gøre noget? Jeg tror, at alle, der har set de scenarier, som FN's klimapanel har beskrevet, er klar over, at prisen er ret høj. Der er jeg sådan set helt enig i, hvad fru Anne Grete Holmsgaard sagde, nemlig at prisen formentlig bliver væsentlig højere, hvis vi ikke gør noget, end hvis vi griber ind i tide. Og jeg synes også, at vi fra regeringens, regeringspartierne og EU's side har vist rettidig omhu på dette felt, og jeg håber, at vi her i København i 2009 får en international og bred aftale, som omfatter alle FN's nationer.